

Козичката го погледа, потрепна еднажъ, два пжти, па заблъ кротко и радостно... Спомни си, види се, за своята рожба...

Отъ тоя день насетне Милчо отказа отъ биберона. Той бозаеше направо отъ новата си майка, бѣлата и кротка козичка. А тя стоеше мирно и го гледаше съ умнитѣ си майчински очи плувнали въ радостъ.

Единъ хубавъ слънчевъ день козичката пасѣше пакъ въ горичката и поглеждаше често-често къмъ отворения прозорецъ, кждето бѣше нейното хранениче.

Милчо спѣше. По едно време той заплака. Козичката се услуша, па започна да се върти неспокойно, да се дърпа силно, да вреши и скжса връвѣта, съ която бѣше вързана. Па припна, и като стигна подъ низкия прозорецъ, скочи презъ него въ стаята при детето, като врещѣше силно.

Милчо плачеше, козата врещѣше, а бащата не можеше да види що става въ стаята, защото въ това време токущо пристигна на гарата пжтническиятъ влакъ.

Чакъ когато влакътъ спрѣ, бащата затича къмъ стаята, кждето детето плачеше. Затичаха следъ него и нѣколко пжтници. Погледнаха презъ прозореца и останаха всички смаяни. Бѣлата козичка ближеше кротко ржчикитѣ на бебето, изправила се на заднитѣ си крака и опрѣла преднитѣ на люлката. А детето плаче и протѣга малкитѣ си устица къмъ козичката-майка, иска да бозае.

Мнозина отъ пжтниците се засмѣха, като видѣха това. Ала нѣколко майки, като научиха за случката, избърсаха насълзенитѣ си очи.

Милчо порастна. Сега е ученикъ въ гимназията. Но види ли бѣла козичка, той не може да мине край нея, ако я не помилва, ако ѝ не продума галена дума.

Александъръ Спасовъ

